У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. No. 217. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ЛИСТОПАДА (NOVEMBER) 1970 Ч. 217. VOL. LXXVII.

БУДОВА НОВОГО ХМАРОСЯГУ УНСОЮЗУ В ДЖЕРЗІ СИТІ ПОЧНЕТЬСЯ В ПОНЕДІЛОК 30 ЛИСТОПАДА

Джерзі Сиuti. — В найближчий понеділок, 30-го листопада 1970 року тут у безпосередньому віддаленні від могутнього Гудсону точно о год. 11-ій перед полуднем буде церемоніяльно викопана перша лопата землі, що започаткує будиву 15-поверхового хмаросягу Українського Народного Союзу, першого українського хмаросягу в Новому Світі. Рішення започаткувати будову цього хмаросягу вже в в найближчий понеділок винесено в понеділок, 23-го листопада, після досягнення контрактового порозуміння між УНСоюзом, зглядно його Українською Національною Корпорацію Віднови Міста, та одною з найбільших і найсолідніших будівельних фірм Мускареллі, що була встановлена 1926 року та має своє головне бюро в Мейвуді, Ню Джерзі. Цю фірму вибрано із початково шести і опісля з-поміж двох найбільших фірм, які внесли свої пропозиції на будову цього хмаросягу, і вибрано її на підставі її репутації та найдогідніших умовин. Будова хмаросягу коштуватиме $ 9,700,000.00, з тим, що коли б хтось із тих фінансових фірм, які зголосили своє зацікавлення винаймом поверхів для своїх бюр, бажали собі деяких додаткових устаткувань, то за це будуть додаткові кошти. Будова хмаросягу має бути закінчена в травні 1972 року. Головним винаймником місця, який вже підписав контракт на винайм повних трьох поверхів на 15 років, буде сусідній Перший Джерзі Національний Банк, який платитиме за цей винайм чинш в сумі 451,200.00 дол. річно, себто заплатить за 15 років суму 6,768,000.00 дол.

Церемоніяльне викопання першої лопати землі відбудеться, як згадано, в найближчий понеділок, 30 листопада о год. 11-ій перед полуднем, у приявності всіх членів Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, працівників Головної Канцелярії УНС і в-ва „Свобода", місцевих союзовців і громадян, президента Першого Джерзі Національного Банку Томаса Стентона та інших екзекутивних урядовців того банку, як теж міських достойників і репрезентантів публічного і фінансово-торговельного життя Джерзі Ситі. Після церемонії почнеться копання землі під фундаменти великими будівельними машинами, які вже очікуватимуть на місці будови.

Коротко про сам хмаросяг:

Архітектурний проект хмаросягу УНСоюзу

Він, як згадано, стоятиме у безпосередньому віддалені від Гудсону та першої зупинки підземної, чи радше підводної, залізниці Ексчейндж Плейс, яка лучить Джерзі Ситі із „волл-стрітським" долішнім Мангеттеном Ню Йорку. Стоятиме на площі, що має 25.000 квадратових стіп (понад пів акра) між трьома вулицями: Монтґомері, Рейлровд і Ґрін. Дві перші вулиці в цьому місці вже перебудовані на широкі бульвари. На вулиці Монтґомері є тут кінцева зупинка для багатьох автобусових ліній. Підземною залізницею до Ню Йорку три хвилини їзди.

Сам будинок займатиме 19.554 квадратні стопи площі і матиме 15 поверхів над землею і два підвальні поверхи та приміщення для машинерії. Разом усі поверхи матимуть 362.453 квадрадні стопи ужиткової площі, включно з 40.282 квадратними стопами, призначеними для постою автомобілів. Висота будинку виноситиме кругло 200 стіп.

Один підвальний та перші три поверхи займатимуть УНСоюз і „Свобода". У підвалі стоятимуть великі газетна і книжкова друкарські машини, матиме місце експедиція ,склади паперу тощо. На першому поверсі, що в Европі називають партером, буде вхід до будинку: величнa аркада, вестибаль, вінди, адміністраційні бюра. Другу частину цього поверху

(Закінчення на стор. 4-ій „Українського Тижневика")

Заповіджено перший з'їзд української евангельської молоді ЗСА і Канади

Ню Йорк. — Перший З'їзд Української Евангельської Молоді ЗСА і Канади заповіджено на час від 27 до 29-го листопада ц. р. З'їзд відбудеться в приміщенні першої української церкви Громад Божих 9 Іст 7-ій вулиці та почнеться реєстрацією учасників і гостей в п'ятницю, 27-го листопада о год. 10-ій рано. В програмі З'їзду передбачено ранішні і вечірні молитви і Богослуження, доповіді на теми: „Місійна праця і її значення" (проп. Пейсті), „Батьки і діти" (Л. Якубович) та „Етика християнського життя" (проп. А. Давидюк). Доповіді відбудуться від год. 2-ої до 4-ої по полудні в другому дні з'їзду в суботу, 28-го листопада. Участь у з'їзді, крім дальших гостей-проповідників, заповіли проповідники: А. Давидюк, Я. Пейсті, В. Давидюк, І. Зінчук, В. Королюк та інші. УНСоюз і „Свободу" на цьому з'їзді репрезентуватиме головний радний Степан Гавриш.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ЗАПРОСИВ НА „ДЕНЬ ПОДЯКИ" до Білого Дому понад 100 військових, чоловіків і жінок, з трьох шпиталів у Вашинґтоні. У окремому „Посланні" пані Ніксон сказано, що „День Подяки дає нам усім добру нагоду подумати про позитивний аспект нашого життя".

ГРУПА ПРЕДСТАВНИКІВ БІЗНЕСОВОГО СВІТУ запропонувала створити при уряді окрему аґенцію, яка впливала б на ринкові ціни, але не мала б змоги диктувати тих чи інших цін. Комісія Економічного Розвитку повідомила, що представники бізнесу вважають створення такої аґенції конечністю, для успішного поборювання інфляції та для наладнання більшої стабільности цін.

ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА ПОЛІЦІЙНОГО СТАРШИНУ Г. Маллігена в Ню Йорку, якого обвинувачено в 19 провинах супроти закону, включно з підготовою замаху на вбивство, у змовах корупційного типу, фінансових зловживаннях тощо. Заарештований відмовився подати будь-які зізнання й не бажає відповідати на запитання.

ЗАСТУПНИК АСИСТЕНТА ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ Френк Рендер повернувся з інспекційної подорожі до Зах. Німеччини, де він вивчав проблему расової рівности серед американських військовиків. Він сказав, що така проблема існує й наростає. Пентаґон повідомив, що для її розв'язання необхідний „міцний, аґресивний і відданий справі провід" і що Пентаґон рішуче виступає проти проявів расизму.

ДВОЄ БАНДИТІВ, ЯКІ ВТЕКЛИ, застрілили в Ню Йорку на долині міста, в барі „Надя" чотири особи, а двох важко поранили. Бара розташована напроти Томкінс скверу, її власники говорили до клієнтів, крім англійської, польською, українською і російською мовами. Деякі свідки кажуть, що два напасники були схожі на людей з Південної Америки. З дотеперішніх висновків поліції виходить, що два бандити хотіли ограбувати касу і що вони почали стріляти без видимих на те причин. Вбиті були: Надя Пучинскі, Вінсен Рожанскі, Джан Вечорак і Джозеф Макановскі. Поліція провадить посилені розшуки за вбивниками.

У СВІТІ

МАДЯРЩИНА ГОТОВА НАВ'ЯЗАТИ з Західньою Німеччиною дипломатичні зв'язки, якщо Західня Німеччина продовжуватиме свої заходи щодо поправи своїх взаємин „соціялістичними" країнами — заявив прем'єр комуністичної Мадярщини Янош Кадар на 10-му конґресі мадярської компартії. Він виголосив 4-годинну промову, яку час-до-часу оплескував також совєтський партійний проводир, Леонід Брежнєв. Кадар твердив, що Західня Німеччина повинна договоритися із Східньою Німеччиною про „мирне співіснування", але не вимагав, щоб визнати Східню Німеччину за суверенну державу. Знаючи таке становище Кадара східньонімецький партійний диктатор Вальтер Ульбріхт демонстраційно не прибув до Будапешту. Не було зовсім делеґації від Комуністичного Китаю.

У ЗАХІДНЬОМУ БЕРЛІНІ ВІДБУЛОСЯ вже 11-те з черги засідання амбасадорів ЗСА, Британії, Франції і СССР в справі поправи комунікації до Західнього Берліну та його зв'язків із Східнім Берліном і Східньою Німеччиною. Але ті наради знову не дали позитивного висліду, бо вони розбиваються об вимоги комуністів, що Західня Німеччина припинила всяку діяльність на терені Західнього Берліну, як „окремої правно - політичної одиниці". Наступне засідання визначено на 10 грудня.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ОПРИЛЮДНИЛА велику редакційну статтю п. н. „Непримиримість супроти буржуазної ідеології", в якій закликає до „чуйности" супроти впливів такої „буржуазної ідеології", як вимоги вільного слова, вільних виборів, чи інших „тіней лібералізму". Хоч у тій статті не згадується ніякого прізвища й не наводиться конкретних прикладів таких „ухилів", стаття очевидячки спричинена дальшими вимогами різних інтелектуалів, щоб припинити спутування всякої свободи думки і слова сучасним режимом.

СССР І КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПІДПИСАЛИ новий торговельний договір. Підготова до нього велася 18 місяців. Підписано його тільки на один рік. Совєтсько-китайський торговельний оборот у 1959 році був 2 більйони дол., а в минулому році тільки 55 мільйонів. Але совєтсько-китайські відносини трохи поправилися: до Москви прибув новий амбасадор Комуністичного Китаю Лію Хшінхуан і його негайно прийняв Андрей Громико, а до Пейпінгу прибув новий амбасадор СССР Васілій Толстіков, що його прийняв в мин. середу Чу Ен-лай.

„СВОБОДА" З ДАТОЮ ЧЕТВЕРГА І П'ЯТНИЦІ НЕ ПОЯВИТЬСЯ

З уваги на День Подяки в четвер, 26-го листопада, це число „Свободи" друкується, разом з англомовним „Українським Тижневиком", в середу, 25-го листопада, з датою суботи, 28-го листопада, і є останнім у цьому тижні. „Свобода" з датою четверга і п'ятниці 26 і 27-го листопада не появиться.

ЗСА ПЕРЕСТЕРІГАЮТЬ ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ ПРОТИ ЗНУЩАНЬ НАД ПОЛОНЕНИМИ

Вашингтон. — Секретар оборони Мелвін Лерд заявив, що він рекомендуватиме Президентові відновлення бомбардування Північного В'єтнаму, якщо північно-в'єтнамські комуністи порушуватимуть порозуміння, зроблене осінню 1968 року. Лерд докладно з'ясував те порозуміння: Північний В'єтнам прийняв до відома, що американські стежні літаки переводитимуть дальші розвідчо-інформаційні лети, — Північний В'єтнам зобов'язався не використовувати здемілітаризованої смуги як шляху для перекидування до Південного В'єтнаму більших збройних сил і зброї і Північний В'єтнам зобов'язався не атакувати безборонних південно-в'єтнамських міст. Зате Америка погодилася припинити від 1 листопада 1968 року бомбардування Північного В'єтнаму та Південний В'єтнам погодився на участь у мировій Паризькій конференції. Мелвін Лерд зізнавав перед Комісією для закордонних зв'язків Сенату і голова тієї Комісії Дж. В. Фулбрайт та інші сенатори випитували його в першу чергу про всякі подробиці у зв'язку з суботнішним рейдом для звільнення американських полонених з табору в Сонтай за 23 милі на захід від столиці Північного В'єтнаму Ганою. Сенатори підкреслювали невдачу того рейду, бо виявилося, що в тому таборі нема вже полонених, — з другого боку секретар Мелвін Лерд підкреслював прецизність плянування, підготови та переведення рейду. Він боронив американську військову розвідку проти закидів, що вона не мала докладних інформацій щодо табору полонених. Лерд звернув увагу, що північно-в'єтнамські комуністи раз-у-раз переводять полонених в інші місця та що вони дозволяють полоненим проходжуватися тільки рідко коли, у свята. Лерд заявив теж, що американці не мають „апарату, яким можна б придивлятися почерез дахи". Секретар М. Лерд заявив, що американський Уряд вживатиме далі всіх можливих засобів і способів для звільнення полонених. Запропоновано комуністам виміну 30.000-35.000 північно-в'єтнамських полонених за 3.000 американських полонених, — але комуністи відкидають всі суґестії, та всі заклики, щоб вони подали докладний список полонених і почали звільнювати їх. Дотепер звільнено всього 9 полонених. Уряд дістав інформації, що 6 полонених померли та ще 11-ом дальшим погрожує смерть. Секретар оборони Мелвін Лерд був у цій справі дуже рішучий та звернув увагу, що країна не може ставитись байдуже до долі своїх воєнних полонених.

Індекс консумпційних цін збільшився в жовтні знову на 0.5 відсотка

Вашингтон. — Згідно з повідомленням Департаменту Праці, індекс консумпційних цін збільшився в жовтні знову, як і в місяці вересні перед тим, на 0.5 відсотка, зменшуючи цим вигляди на започатковане в літніх місяцях поліпшення в боротьбі з інфляцією. Головним фактором у підвищенні цін в жовтні було не тільки збільшення цін на харчі, але зокрема на такі продукти, як нові автомобілі, газоліна, одяг, як також винагороди за консумпційні послуги. Уряд президента Ніксона затривожений подекуди цим дальшим зростом інфляції, але сподівається опанувати ситуацію. Джордж Міні, президент Американської Федерації Праці та Конґресу Індустрійних Організацій, заявив у зв'язку з цим дальшим підвищенням цін, що це погана, але не несподівана новина. У річному відношенні індекс консумпційних цін збільшився на 5.9 відсотків у порівнянні до минулого року. Якщо ж брати в основу період 1957-1959 років, то те, що коштувало тоді 10 долярів, сьогодні коштує 13.73 долярів. У метрополітальній окрузі самого Ню Йорку ціни на харчові продукти збільшилися в жовтні на 0.6 відсотка, значить на 0.3 відсотка більше, як в липні-серпні цього року. Протягом останніх десяти місяців, тобто від січня 1970 року на цілих шість відсотків. Видатно вплинуло на підвищення індексу консумпційних цін збільшення коштів транспорту і житлових чиншів.

Видатний японський письменник покінчив самогубством

Токіо. — Видатний японський письменник Юкіо Мішіма, що був потенціяльним кандидатом на нагоорду Нобля з літератури, наклав на себе руку традиційним японським звичаєм „гаракірі", у драматичному протесті проти післявоєнної японської конституції, яка забороняє мати поважні збройні сили, 45-тирічний Юкіо Мішіма прийшов у товаристві чотирьох студентів, членів консервативної організації „Товариство Щиту" до головної квартири піхотного японського війська і там прийняв їх командир японської армії ген. Канетоші Машіда. Після півгодинної розмови з генералом прибулі прив'язали генерала до його крісла і Мішіма вийшов на балькон, з якого промовляв до понад 1.000 осіб зібраних на площі. Після того вернувся до кімнати, роздягнувся і пробив себе ножем за методою „гаракірі", а один із студентів відрізав йому голову — як велить той звичай.

ЦІЄЇ НЕДІЛІ ПАНАХИДА ЗА ВЛАДИКУ ІГОРЯ

Ню Йорк. — Цієї неділі, 29-го листопада, тут в українській православній церкві Пресв. Трійці при 59 Брум вулиці, після Святої Літургії о год. 10-ій, буде відправлена панахида за спокій душі основоположника цієї церкви св. п. Архиєпископа Ігоря та довголітнього настоятеля цієї Церкви св. п. о. прот. Юрія Сікорського.

Об'єднання Українських Письменників „Слово" відбуде свій Четвертий З'їзд

Ню Йорк. — Об'єднання Українських Письменників „Слово" в екзилі, що його очолюють, як голова, проф. Григорій Костюк і, як секретар, ред. Остап Тарнавський, відбуде тут у днях 28 і 29 листопада свій Четвертий З'їзд. Проходитиме з'їзд в залях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79 вул. в Ню Йорку і почнеться в суботу 28 листопада після реєстрації делеґатів і полагодження організаційно-побутових справ, о год. 1-ій по пол. У програмі цього дня передбачена звітна доповідь голови ОУП „Слово" проф. Гр. Костюка „До 15-річчя існування Об'єднання Українських Письменників в екзилі" як також панель п.н. „Українська література в діяспорі: міркування про її майбутнє", що в ньому візьмуть участь: Іван Фізер, Богдан Рубчак, Богдан Бойчук і Борис Олександрів. Увечері цього ж дня відбудеться літературний вечір учасників З'їзду, під час якого читатимуть свої оповідання В. Гайдарівський, М. Левицький та М. Навроцька. Із спадщини померлих письменників — О. Лятуринської, Є. Маланюка і О. Стефановича — будуть прочитані їхні поезії і в дальшому заплановане читання поезій: Б. Кравцева, Л. Далекої, І. Качуровського і з молодих: Р. Бабовала, У. Близнак, В. Ткач й І. Макарик. Прозу й поезію читатимуть артисти: О. Кириченко, К. Кемпе-Гош, І. Шуган, В. Королик, Ю. Денисенко, як також деякі з авторів. Після закінчення вечора буде дружня гутірка учасників З'їзду із гістьми. В неділю 29 листопада будуть наради самих членів ОУП „Слово", присвячені головним чином організаційним питанням. Почнуться ці наради о год. 11-ій перед полуднем.

УКРАЇНСЬКА ТЕМА БУДЕ НА 4-ІЙ КОНВЕНЦІЇ АААСС В ДЕНВЕРІ

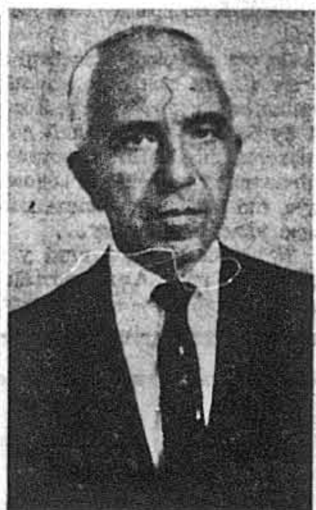
(СҐ). — Проминають вже часи, коли то в американському науковому світі українська тематика майже не існувала, а коли і її порушувано, то тільки марґінесово і в більшості випадків в неприхильній для нас формі. Завдяки відданій науковій діяльности гурта українських професорів і науковців, затруднених в американських університетах, в останніх роках стала помітною велика зміна. В минулому українські науковці пробили ті „байдужі леди" і українська тема була вже заступленою на з'їздах американських істориків, мовників і славістів взагалі. Зміни ті помітні зокрема на терені поважної національної Американської Асоціяції для поширення слов'янських студій (АААСС), яка на сьогодні охоплює 2 500 членів і є міродайним органом у формуванні східньо - европейських студій. Обіжник АААСС (Newsletter) щораз частіше подає вістки з українікии і було б побажаним, щоб наші наукові установи НТШ, УВАН і УВУ постійно інформували Редакцію "Newsletter" про їхню діяльність.

Більше чим відрадним є факт, що на четвертій конвенції АААСС, яка відбудеться в днях 25-27 березня 1971 року в Денвер, Колорадо, на окремій сесії, якою проводитиме проф. д-р Степан Горак п.з. „Національні проблеми Східньої Европи", проф. д-р Любомир Винар говоритиме про „Українсько-російську зустріч в історичній перспективі". Проф. Л. Винар, відомий український історик і видавець „Українського історика", проаналізує важніші аспекти тієї історичної конфронтації. На тій же сесії виступатимуть з доповідями також: д-р Віліям Корі, директор Б-ней Б-ріт з Ню Йорку, який говоритиме про „Походження совєтсько-

(Закінчення на стор. 4-ій „Українського Тижневика")

Новий обласний організатор на місто й стейт Ню Йорк, Василь Оріховський, познайомився з Округами Ютики і Трой

Джерзі Сиuti, (Я. П.) — Минулої суботи й неділі, 21 і 22 листопада ц. р., відбулися в Ютиці спеціяльні окружні збори Округи ютицько - сиракюзької та в Вотервлит, Н. Й. округи Тройської, метою яких було познайомити нового обласного організатора Українського Народного Союзу Василя Оріховського з урядовцями названих Округ та їх Відділів і договоритися з ними щодо постійної співпраці. Згадані Округи та округа з осідком у місті Ню Йорк належать до області, яку віддано під опіку В. Оріховського.

Василь Оріховський

Збори в Ютиці відбулися в суботу, 21-го ц. м., в галі Української Авдиторії, при співучасти тридцяти осіб, представників 14 Відділів цієї Округи. Зборами проводив голова округи і водночас головний радний УНСоюзу Володимир Запаранюк, а секретарював окружний секретар Ярослав Сенишин. До почесної президії, побіч головного секретаря д-ра Ярослава Падоха та нового обласного організатора Василя Оріховського, запрошено місцевого пароха української католицької церкви та делеґата на останню конвенцію УНСоюзу, о. Богдана Смика. Після організаційної доповіді про стан УНСоюзу та завдання, які слід виконати до кінця року, гол. секретар представив В. Оріховського й намітив його завдання й шляхи співпраці з Відділами Округи та Окружним Комітетом. Після слова нового обласного організатора, в широкій дискусії встановлено подрібний плян спільної праці поодиноких секретарів з В. Оріховським, встановлюючи дні, коли він з ними зустрінеться і буде з ними співпрацювати. Наступного дня представники УНСоюзу взяли участь у Службі Божій в місцевій українській церкві, після чого, на запрошення уряду Відділу УНСоюзу при тій же церкві та о. пароха Володимира Мельника, зустрілися з парохіянами, яких поінформували про цілі і працю УНСоюзу взагалі, а їх місцевого Відділу зокрема.

Того самого дня вечором відбулися окружні збори тройської Округи в Вотер-

(Закінчення на стор. 4-ій „Українського Тижневика")

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У Свято Подяки

Мабуть, усі народи світу мають в якомусь часі і з якоїсь нагоди свої „Свята Подяки", один чи більше днів у році, коли вони виявляють радість та вдячність своєму Творцеві за ласку життя і прожитку. Українці мають свої „Обжинки", німці — свій „Октоберфест", мають подібні свята й інші народи. Але чи не найбільш типовим є таки американське Свято Подяки — „Тенксґівінґ Дей" в останній четвер листопада кожного року.

Історія цього свята нараховує вже понад три сторіччя. Започаткували його одні з перших переселенців у Новому Світі, пілігрими - прочани, які в 1620-му році причалили до берегів Америки на кораблі „Мейфлауер", втікаючи від релігійного переслідування з Англії. Було цих пілігримів 102, але 44 з них не пережили першої жорстокої зими. Прийшла весна 1621-го року, а з нею тепло, дощ. Індіяни-приятелі навчили пілігримів садити кукурудзу та рибою удобрювати землю, що вже в тому році дала добре жниво. І це було причиною, що губернатор колонії Вілліям Брадфорд зарядив триденне свято для складання подяки Богові. Дев'ятдесят запрошених індіян, із своїм ватажком Массасоїтом, прийшли, щоб разом з пілігримами його святкувати. Вони навчили пілігримів, як ловити диких індиків. У лісі довкола росла журавлина, що разом з кукурудзяниками та гарбузовим пирогом опинились на святочних столах цього першого Свята Подяки і ввійшли в його традицію, разом з церковними відправами та молитвами вдячности.

Американське Свято Подяки — це в першу чергу родинне свято. Збираються на нього не тільки поодинокі, розпорошені по різних місцевостях члени родини, але й запрошують до себе самітників. Для всіх, для поодиноких людей і родин, як і для всієї нації цей день є нагодою подякувати своєму Творцеві за все, що вони мають.

І коли на Свято Подяки в часописних статтях, у церковних проповідях і при інших нагодах згадується всі ті благодаті, що ними ущасливлений американський нарід і ми разом з ним, то мимоволі відзивається в душі запит, чи ми, американські українці, які становимо тільки горстку знедоленого великого українського народу, направду собі на це заслужили, чи ми своїми вчинками виявляємо нашому Творцеві бодай крихітку тієї вдячности, до якої зобов'язані не менше, як ті перші пілігрими в Америці.

Знову Хрущов

Американський ілюстрований тижневик „Лайф" почав друкувати нібито спомини Нікіти Хрущова п. н. „Хрущов згадує". Сама вістка про це, що появилась перед тим у лондонському „Таймсі", стала сенсацією на світову мірку. Бо коли б дійсно це були спомини, що їх написав і якимсь чином перепачкував на Захід колишній диктатор Совєтського Союзу, то це була б подія, може, ще важливіша за втечу до Америки доньки Сталіна Світлани Аліллуєвої і опублікування її млявої й нецікавої книжки. Люди почали вже фантазувати про те, що ось Хрущов виступить з твором, що битиме в сучасних володарів Кремлю, які безславно відсунули його від влади 14 жовтня 1964 р. і здеґрадували до ролі „неіснуючого" приватного громадянина СССР.

Але, мабуть, це „багато галасу знечев'я". Як твердить сам представник „Лайфу", це не списані чи продиктовані Хрущовим спомини, а колишні його промови та заяви, сказані при різних нагодах. Американський журналіст впорядкував їх хронологічно і зладив до друку. По суті там нічого нового: відбронзування Сталіна, засудження „культу особи" та виявлення його злочинів, включно з мільйонами жертв голоду в Україні, як наслідку примусової колективізації. Невідомо, що буде в дальших числах „Лайфу", але, мабуть, суть тієї публікації є не її зміст, а питання, як той матеріял опинився на Заході і чи в оприлюдненні його грала ролю ще якась інша ціль, як тільки гроші.

Бо ось Гаррісон Селсбері з „Н. И. Таймсу" твердить, що не тільки контроверзійний французько - совєтський журналіст Віктор Люї, але й зять Хрущова Алексєй Аджубей буцімто був причетний до цієї справи, ба, що більше — совєтський „Комітет Ґосударственной Безопасності" був зацікавлений у появі тих „споминів". Селсбері слушно пригадує, що російська таємна поліція завжди залюбки вела і веде власну політику...

76-літній Хрущов нині у шпиталі і активної ролі в політиці не грає. Але боротьба за владу в Кремлі не припиниться ніколи — поки існуватиме совєтський режим.

Мих. Килимний

ЗМІНИ В КОМУНІСТИЧНОМУ СВІТІ

Куритиба. — Час від часу довідуємося про цікаві речі. Так, не можна було вийти з дива, читаючи інформаційні вістки про початки „зближення" між франківською Еспанією і червоною Москвою. Не вірилось, що таке можливе. Ще порівнюючи не так давно, на похороні маршала Родіона Малиновського, попереду всіх ішла еспанська комуністична делеґація, а відома Долорес Ібарурі - Пасіонарія несла вінок з написом: „Командувачеві збройних сил революційної Еспанії". (До речі, цей факт відкрив таємницю, хто тоді командував еспанськими та інтернаціональними комуністами). Не вірилось і поясненням газетних інформаторів, що причиною залицянь Мадриду до „московського ведмедя" є еспанське золото, вивезене комуністами до Совєтського Союзу і передане там на схов до банків. Не так воно є, бо еспанське золото перебуває в СССР уже давно, і воно досі ніяк не вплинуло на встановлення сяких - таких офіційних відносин між названими двома державами. А далі, чого б то, знечев'я, совєтський уряд вирішив піти назустріч еспанському в справі повернення „дорогоцінного металу". Що ж за тим усім криється? — постало питання. І відповідь на це прийшла. Прийшла сама, зненацька.

Паризький часопис „Ле Монд" оприлюднив інтерв'ю з генеральним секретарем комуністичної партії Еспанії, Сантіяґо Карілло, який тепер мешкає у Франції. Карілло розповів, що в Совєтському Союзі, після прогри комуністів у громадянській війні в Еспанії, перебувала значна кількість комуністичних вигнанців. Вони там спочатку, за Сталіна, зазнавали багато лиха і переслідувань, включно з запроторенням до концентраційних таборів, але потім поступово „акліматизувались" і створили на терені СССР еспанську комуністичну партію в екзилі, зі своїм власним ЦК та Секретаріятом.

Але між екзильною комуністичною партією Еспанії та московським Кремлем досить швидко зайшли розходження, які щораз більше поглиблювалися. Нарешті, за словами Сантіяґо Карілло, „Москва відмовила в допомозі наставленій проти неї комуністичній партії Еспанії в екзилі". Далі, за твердженнями генерального секретаря комуністичної партії Еспанії в екзилі, до 90% еспанських комуністів, які перебували в СССР, цілком солідаризуються зі своїм ЦК і підтримують його, а промосковська група, очолена Енріке Лістером, відкололася від партійного загалу. Та група (яка, очевидно, становить 10 відсотків еспанської комуністичної спільноти в СССР, — прим. М. К.) продовжує діставати допомогу від Кремлю.

Хоч Карілло не подав у паризькій пресі подробиць про розходження та пересправи між екзильною комуністичною партією Еспанії та Кремлем, його висновки вказують на ґрунтовні протилежності і противності, що не тільки заіснували між цими двома к о л и ш н і м и партнерами, а й набрали куди ширших мірил. Карілло недвозначно п і д креслює: „... комуністичні партії вже не зобов'язані діставати від Кремлю політичних орієнтирів... також уже більше нема ніякої можливости відновити світову комуністичну єдність, що існувала за доби Комінтерну... Міжнародний комуністичний рух т е п е р розвивається на основі визнання всіма комуністичними партіями права на зрізничкування однієї від другої, права на їхні власні життьові шляхи".

Для „середземноморської політики" Москви конче потрібна Еспанія, яка б вона не була, хоч і франківська. Тому Кремль охоче покінчив з екзильною комуністичною партією Еспанії (про всякий випадок, залишивши при собі маленьку і на все податну горстку з неї), а взявся до переговорів з урядом у Мадриді.

Знову ж таки з Парижу надійшли вістки, що хитання в комуністичній партії Франції нібито вже закінчились, і вона вже обрала для себе нову генеральну лінію. Як відомо, ті хитання почалися від часу окупації Чехо-Словаччини. С п о ч а тку французькі комуністи горою стояли за Дубчеком, але Москві їх поступово вдалося втихомирити і на так званій ленінській конференції в Москві перетягли більшість членів ЦК к о м уністичної партії Франції на свій бік. Після цього ЦК компартії Франції усунув зі своїх рядів майже всіх опозиційно наставлених до Москви видатніших діячів. Однак, як виявляється тепер, то була лише тимчасова перемога Кремлю.

У зв'язку з 50-річчям заснування комуністичної партії Франції в урочистих обставинах виступив з доповіддю один із її секретарів, Георґ Марше. Ось його слова: „Не потрібний нам чужий ідеал, що зводить комунізм до касарні, до монотонного суспільного життя, в якому всі мусять бути знівельовані, а думки їх уніформовані. Людина має бути вільною в її розвитку і в її щасті. Ось це і є об'єктивним соціялізмом Маркса, Енґельса та Леніна".

Георґ Марше рішуче відкидає єдиний комуністичний взірець для всіх і єдиний для всіх комуністичний центр. Він каже, що „кожна країна повинна мати право встановлювати у себе такий комунізм, який відповідає традиціям та ментальності її населення... Мусить зникнути концепція монополітики в комунізмі, як і єдиний його модель; кожна нація має йти своїми шляхами до комунізму". А коли комунізм у тій чи іншій країні „матиме більш національний характер, тим більше скріплю-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДІЯЛОГ МІЖ БРАТАМИ

ГОЛОС ПРАВОСЛАВНОГО

Мій дорогий Приятелю!

Якраз, коли ми у нашому листуванні - діялозі почали наближатись до проблеми раціонального завершення українських Церков і до евентуальної дискусії про вигляди об'єднання наших Церков в лоні єдиної колись Христової Церкви, наше церковне, а то й національне життя потрясли дві невідрадні події. Власне, ці події, на жаль, завертають всякі надії на успіхи в цій ділянці на десятки років назад. Наслідки цих подій ми таки ще довго будемо відчувати, байдуже, що чимало провідного кадру католицького і православного світу робить міну, що, мовляв, нічого такого страшного не сталось.

А таки сталось. Виходжу із старої істини, що всякий успіх взагалі, а зокрема розбудова церковного життя, християнська і національна співпраця можуть базуватися на міцних клітинах своєї структури. Таку внутрішню силу, що давала б запоруку росту і далекойдучого розвитку, Українська Католицька Церква добачала в побудові Патріярхату та визнання її Ватиканом, як Помісної Церкви. Керівні ж кадри Української Православної Церкви, як й її широкі лави мирян та священиків, надіялись зміцнити свої складові частини та Церкву в цілому засобом ієрархічного завершення в єдину УАПЦ поза межами Батьківщини.

Щойно осягнувши таку висоту своєї структури, наші Церкви були б краще приготовані для спільних дій, розмов між собою, а навіть спільного ставлення вимог, які диктувалися б релігійною і національною рацією. Католики хотіли добитися свого Патріярхату, а православні — ієрархічного об'єднання, маючи кілька різних підходів до цієї справи, з яких найсильнішим видавався проєкт Архиєпископа Мстислава, про створення спільного Собору Єпископів, який — це вже додам від себе — вів би у майбутньому до одного Митрополита цілої УПЦ.

Собор УГПЦ в Канаді, що відбувся минулого літа, повністю розбив ці надії православного світу, щонайменше на довший час.

Не кращі вістки з католицького світу. Першою „ластівкою" стали дипломатичні викрути кардинала де Фюрстенберґа у Філядельфії минулого року, коли він обережними, але, на мою думку, доволі ясними словами заперечив можливість створення УК Патріярхату, а з тим і можливості кращого росту об'єднаної УКЦ. Другим — уже не ластівкою, а чорним круком — виявив себе кардинал Тіссеран, який своїм листом висміяв права української нації взагалі, а справу УК Патріярхату зокрема. Маю на увазі його лист, недавно опублікований в українській пресі. Оце — заплата Ватикану українським католикам за їхню 400-літню вірність? Воно було б смішним, коли б не було трагічним. Адже згадані кардинали — це не абиякі постаті у ватиканській ієрархії, і таки дуже — може надто? — впливові.

Недавно Папа Павло УІ, при нагоді канонізації англійських святих, закликав Англіканську Церкву вступити в унію з Ватиканом, забезпечуючи їй всі права далекойдучої самоуправи, якщо вона таку унію прийме. Це так нагадує події перед Берестейською Унією... Як думаєте, чи кардинали де Фюрстенберґ або Тіссеран заперечували б таке право широкої автономії Англіканській Церкві в разі унії з Ватиканом? Чому ж з українцями справа виглядає інакше?

Повторюю думку, колись висловлену в нашому діялозі: не дадуть Вам, дорогий Приятелю, Патріярхату, як і не визнає нас чужинний православний світ Автокефалією. Бо для того, щоб вони могли це зробити, вони мусять передусім визнати суверенність української нації. А цього вони під сучасну пору не зроблять, навіть при наявності київського „уряду" чи „держави" у формі УССР. Це зроблять щойно нащадки сучасних керівників, признаючи нам усі права, якщо ми будемо об'єднані, сильні, віддані, невтомні і мудрі. Як українська нація своїми руками напише собі свою власну „деклярацію незалежности". Тоді ще й будуть просити нас, щоб дозволили підписати нам і Патріярхати, і Автокефалію...

Чому я про ці, такі відомі істини, розписався? А тому, що невідрадні події навкруги нас віддаляють наші Церкви від зближення, співпраці, задумів, навіть від спільних дій у тих великих і потрясаючих ферментах, які відбуваються тепер у цілому світі. Ми надто кволі, ми надто глибоко завантажені своїми в н у т рішніми справами і неполадками, ми не маємо доволі внутрішньої сили, щоб стати міцними партнерами.

Хто з католиків схоче поважно говорити з розпорошеними юрисдикціями православної Церкви про пекучі національні та церковні справи? З ким, власне, говорити, як представником православ'я? А хто з православних може поважно говорити з колами УКЦ, якщо, фактично, такої у к р а їнської Церкви, згідно з опінією її зверхника — Ватикану, формально не існує? Адже все, що має спільного з нашими правами чи традиціями, а навіть іменем — заперечується авторитетними кругами Ватикану. З ким говорити — з тими католиками, які будуть добиватись своїх Божих і національних прав, чи з тими, що будуть денаціоналізувати католицьку частину української нації?

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОС КАТОЛИКА

Дорогий Брате!

В останньому своєму листі я обіцяв був відповісти на деякі справи, порушені Вами, про які не мав місця згадати. Йшлося головно про дві події: „католицький" меморіял УККА до кардинала Фюрстенберґа та постанови Собору УПЦ. А сьогодні знову підкреслюєте той невідрадний стан, який запанував у наших Церквах. Здавалося б, що котимося щораз далі вниз. Але, на наше щастя, ми — християни, а християнство це релігія оптимістична. Кажуть наші люди „якось Бог дасть" і не опускають рук. Були Кочубеї і Валуєви, та й сліду по них не стало, а нарід живе і Церква існує. Все остаточно залежить від Бога. То що нам робити? Бути готовими прийняти дар єдности, коли Він нам його зішле. А найкраще приготовляємося, коли стараємося усувати перешкоди до об'єднання. От так, як ми з Вами робимо.

Чув я недавно таку оповідку про святої пам'яті папу Івана. Під час собору відвідав його американський методистський єпископ Корсон. Папа Іван питає: „Як довго, думаєте, триватиме наше роз'єднання?" Корсон на те: „Може одне або два сторіччя", але, думаючи, що відповідь його занадто оптимістична, хотів щось додати. Папа Іван глянув на нього бистрим оком: „Як би там не було, Корсон, між нами воно вже перестало існувати".

Так, думаю, і між нами, дорогий Брате, воно перестало існувати, бо ми вже прагнемо до одної й тої самої цілі — єдности наших Церков. Це дуже прикро, що наші чільні люди так байдуже ставляться до найбільш основної справи нашого церковного життя. Але їхня постава не звільняє нас від християнського обов'язку робити все можливе, щоб Церква була одна - єдина. Коли будемо совісно робити нашу працю, може дехто до нас пристане, може потермосимо совість декого, може нарід відчує ту трагедію відчуження і забажає всіми силами славити Бога „єдиними устами і єдиним серцем", як кажеться в нашій святій Літургії.

У ваших двох останніх листах Ви влучно підкреслили, що і католики, і православні не говорять між собою, а то й стараються „вивести один одного в поле". Тому хочу повернутись до теми, яку я порушував в одному з попередніх листів, а саме: що таке діялог? Доки не встановимо між нашими Церквами діялогу, трудно буде щось осягнути.

Діялог між поодинокими особами або групами починається від тієї хвилини, коли кожна сторона слухає і відповідає, старається зрозуміти і себе представити здатною до зрозуміння, ставить питання і дозволяє собі ставити питання, коли є одвертою і готовою сприйняти другу сторону. Все це з ціллю поступати разом до більшої спільности життя, світогляду, осягнень. Основні риси діялогу — це обопільність та взаємне віддання себе.

Яку ж особливу ціль має наш, християнський діялог?

З поміччю діялогу християни вчаться одним шляхом ступати в усьому тому, що вони разом посідають у Христі і Його Церкві. Так пізнаємо ті всі спільні риси в наших дещо різних підходах до Богом об'явлених правд, а головно — уводимо ті правди в наше думання, наше життя, наше свідчення Христові. А скільки у нас спільного! Для прикладу, така дорога нам усім свята Літургія в нас однакова.

З поміччю діялогу християни разом свідчать про те післанництво, яке Христос дав своїй Церкві. Ми, християни, маємо визнавати перед цілим світом, що Бог існує, що Він є один у Пресвятій Трійці, що воплочений Син Божий є відкупителем всього людства. Як світ дізнається про ці спасенні правди і повірить у них, якщо ми перед світом їх не засвідчимо? Ми мусимо бути свідомими, що все наше життя не замикається на рідному загумінку, ми маємо післанництво до цілого світу.

Світ ставить такі самі питання до всіх Церков. А Церкви, разом прислухаються до тих запитів і стараються з поміччю діялогу знайти ті відповіді, які Христос хоче, щоб ми, Його учні, дали світові. Не берім тут під огляд цілий світ, тільки український в Совєтському Союзі. Там ставлять багато питань, і то основних. Коли читаємо твори, писані там, то вже рідко знайдемо елегії про солом'яні стріхи. Там турбуються тими найважливішими питаннями, проблемами людського буття. Що скажемо їм? „Пробачте, не можемо вам нічого сказати, бо ми — роз'єднані". Вони, виховані на комунізмі, питають: звідки я? куди я? який сенс життя?, а ми воюємо за пережитки з історії. Не треба бути аж віруючим християнином, щоб побачити трагізм, а може й комізм наших дрібних суперечок.

Не дивлячись уже поза рямці наших Церков, але таки внутрі, ми зустрічаємо ті самі питання церковного життя. Покликання, мирянство, духовенство, християнська родина, релігійне виховання дітей — це все тільки деякі із тих життьових проблем, що турбують нас усіх. Ваша думка про спільний собор чи конференцію наших владик, хоч не нова, але дуже добра. Оскільки собі пригадую, її видвигнено також у 1936 році у Львові під час Унійного З'їзду. Скільки добра могло б вийти з такої спільної конференції — навіть трудно собі уявити. Це був би справді переломовий момент у нашому співжитті.

З цього всього бачимо, що діялог це не академічна дискусія на далекі, абстрактні теми. Ні, це зближення в щоденному житті, спільна євангельська служба, стремління в конкретних справах до повнішої спільности наших Церков. З поміччю діялогу змінюються спосіб думання й поведінка, щоденне життя в тих наших церковних громадах. Таким чином діялог приготовляє ту цілковиту єдність віри в одній і видимій Церкві, в одній Євхаристії.

Меморіял УККА чи однобічні постанови Собору в Канаді і багато інших подібних актів ніколи не стали б дійсністю, якби у нас був справжній діялог. Чому в нас так трудно з діялогом?

І. Червенський

Іван Вовчук

ДОЗВОЛЬТЕ НЕ ПОВІРИТИ

(3)

Погоджуюсь з авторкою репортажу, що І. Дзюбу треба читати, так само і І. Коляску, і Є. Сверстюка, але не висмикувати з їхніх писань цитати. Може й не раз читати, щоб зрозуміти. Тоді побачимо, що національно-духове буття, хоч як затискають його обмосковленням, не занепадає, а підноситься, випростує хребет нації. Розуміючи, побачимо, що народ не кермується правилом: „де добре, там і батьківщина", як то говориться в репортажі.

У протиставленні чужій, накиненій батьківщині (імперія) обороняється своя — Україна. В змагові і зударах між двома буттями. „Ми присутні при народженні громадської думки, яка сміє відрізнятися від офіційної, — твердить Є. Сверстюк. — Вона росте і шириться (раніше вона скніла в роз'єднаних індивідах і гасла на перший оклик)". Нині громадську думку живить „самвидав", „Вісник України", що виходить українською мовою, обороняючи історичні й демократичні права України.

Під тиском національно-громадської думки слабне голос „самоотвержених малоросів". Цим зовсім не хочу сказати, що їх не стало. Ні, вони є (є й тут) і їх будуть вирощувати та підживлювати лакімствами імперськими, а тут якимись іншими, або й тими ж, але голос їхній там стає слабший, немічніший, як то було недавно — вчора. Згідний, що з „власним д о б р о вільним рабством, як написано в репортажі, треба боротись", але невільно і шкідливо д е м о б і л ізувати самих себе „гнітючими висновками" та ще й переконувати, що до тих висновків мусить прийти кожний спостережливий відвідувач України. Відвідувачі, з якими мені доводилось говорити, а їх було чимало, і то людей спостережливих, без жадних упереджень і наставлень, бачили труднощі і біду, але не бачили так, як подано чорно і безвиглядно в репортажі. Читаючи враження з репортажу, пригадалась байка І. Крилова, яку вчив хлопчаком, про відвідувача кунсткамери. Все відвідувач бачив; і комах, і пташок, і звірят різних, а от слона не примітив.

Переді мною книжка „Russia on our minds", видана 1970 р. Дабл Дей Компані, Інк. Автори її Делія та Фердинанд Кун пишуть: „Прилетівши з Москви до Києва, чудової столиці України, ви несподівано опинястесь в в Европі" (стор. 85). Подаючи свої враження, вони пишуть, що в Києві, як і в цілій Україні, вичувається атмосфера не російськости. Україна не є поза Совєтським Союзом, але вона — поза Росією".

Відмінність вичувається не тільки в ідеології, але й в індивідуальності, в поведінці народу українського. Українці вважають себе, пишеться далі в цій книжці, відмінними, як поляки, мадяри, румуни. „Росія, — твердять автори, — почуває себе непевно, але багато з українців почувають непевно своє майбутнє. Дехто з них віддані Марксові й Ленінові, але українці (народ — І. В.) почувають себе не більше росіянами, як віденці прусаками". А ставлення віденців до прусаків далеко не дружнє. „Українці, — продовжують свої спостереження автори, — свідомі того, що Росія пробує забрати їхніх героїв, мову і знищити окремішність. Але вони домагаються вчити їхніх дітей про українських героїв і поетів". „Україна, — говориться в книжці, — інстинктовно протиставиться русифікації, і росіяни це знають".

В моєму переконанні наведені уривки куди правдивіші, як те, що подано в репортажі пані Мухиної.

Матеріяльно-побутові умови, зокрема українського селянства, за репортажем виглядають рожево. Люди живуть добре, не далеко гірше, як ми тут. Селяни з колгоспів задоволені, бо „відколи колгоспника переведено на місячну платню (понад 100 рублів), його життя стало навіть кращим, ніж життя робітника, бо, крім заробітної платні, він має ще й присадибну ділянку, домашню птицю і тварини".

Читаєш і думаєш: для кого і нащо оті казки „розповідали колгоспники". (Чому не селяни з колгоспів?). Називаю це казкою, бо в доповіді міністра фінансів СССР — Ф. Гарбузова („Правда" з 12. 17. 1969) сказано, що „пересічна з а р обітна платня робітника і службовця становитиме (на кінець п'ятирічки) 121 крб". Це — пересічна, яка виводиться і з платень академіків, вельмож більших і малих, інженерів, робітників — всіх і вся разом. І то за пляном: або буде, або ні.

Справді ж заробіток лікаря становить 100-120 крб., учитель заробляє 80-100-120 крб., інженер — 100-150 крб., робітник — 80-100 крб., а є і такі категорії, що заробляють 60-80 крб. Не вірю, щоб місячний заробіток селянина (не кваліфікованого механізатора) становив понад 100 крб. В кінці минулого року т. зв. міністер сільського господарства на Україні з з а д о воленням твердив, що пересічний заробіток колгоспника мав би становити 56 крб. А який він в дійсності преса і звідомлення не подають. За моїми розважаннями, на підставі доступних матеріялів, рядовий селянин чи селянка у колгоспі заробляє від 25 до 50 крб. Механізатори, бриґадири, керівники фарм заробляють більше, а поодинокі і понад 100 крб. в часи напруги.

Може подорожниця бачила приміські колгоспи — показухи? Там інакше, але показухи тримають для пропаґанди. У приміських господарствах (далеко не в усіх), завдяки кмітливості селян з продуктів присадибних ділянок, доставлених вчасно на базар, заробіток той поліпшується. Але таких господарств небагато.

Не знаю, де журналістка зустріла „п р о с т одушного дядька", який з „гордістю продемонстрував їй своє господарство — три свині, безліч гусей і качок, корову, великий город і... бодню сала". Якийсь особливий дядько. Купається в добробуті, а, як і всі, живе споживацькими інтересами. Хоч сини „п р о с т одушного дядька" кінчать університет „десь у Києві". Не добробут, а багатство! І то таке, якого не мав і заможній селянин на Полтавщині, посідаючи 40-50 десятин.

З репортажу виглядає, що то рядовий селянин — „простодушний". Коли б так було, то не картав би Л. Брежнєв, а за ним П. Шелест партійних вельмож за те, що допустили до значного зменшення поголів'я худоби, свиней і птиці у селян, через що витворились черги за м'ясом у містах. І не обговорювали б на засіданні Республіканської Ради колгоспів у Києві, звідкіля „забезпечити кормами худобу і птицю колгоспників („Р. У." з 10. 7. 1970). А на три свині треба не менше як три тонни зерна, щоб мати бодню сала.

(Далі буде)

СОЮЗОВЦІ! ЦЬОГОРІЧНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ ПРИНЕСЛА ДОСІ 4.542 ЧЛЕНІВ. ЩЕ ТІЛЬКИ 1.458 ЧЛЕНІВ БРАКУЄ ДО 6,000. ДОКЛАДІТЬ УСІХ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОПОВНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА, ЩОБ З ПОВНИМ УСПІХОМ ЗАКІНЧИТИ ЦЕЙ КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

15-го до 19-го ГРУДНЯ 1970 РОКУ
ЩОДЕННО В ГОДИНІ 7:30 ВЕЧ.

ТЕАТР У П'ЯТНИЦЮ
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

ЖАН АНУЇ

МЕДЕЯ

Переклад:
МИКОЛА ПОНЕДІЛОК

Постава:
ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ

Оформлення сцени і костюмів:
ВОЛОДИМИР БАЧИНСЬКИЙ

Виконують:
ВІРА ЛЕВИЦЬКА
МАРІЯ СТЕПОВА-КАРПЯК
БОГДАН ПАЗДРІЙ
ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ
ЄВГЕН ЛЕВИЦЬКИЙ

THE PLAYHOUSE
1714-16 DELANCEY STREET
PHILADELPHIA, PA.

Передпродаж квитків:
„Оріон" і при касі театру

ЗМІНИ В КОМУНІСТИЧНОМУ СВІТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ватиметься наш інтернаціоналізм".

Наведемо ще один характеристичний факт. На всіляких „лівих" демонстраціях у вільних країнах можна бачити портрети Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна, Мао Тсе-тунга, навіть Троцького, але ніколи нікого з сучасних московських вождів сять тзї з Брежнєвим на чолі. Їх „носять" лише в Совєтському Союзі та в сателітних країнах. І це — зовсім не випадково.

Чим більше кремлівські ватажки в и к ористовують комунізм в інтересах московського імперіялізму, тобто чим більше вони виявляють себе московськими шовіністами, тим відчутнішими стають зміни у відношенні до Кремлю, до СССР в інших країнах. Там зростає не тільки нехіть до всього московського - совєтського, а й спротив йому. Ми тут зовсім поминаємо червоний Китай, який посилено розбудовує атомову оборону проти „братського" СССР.

Отож, констатуючи, що в комуністичному світі повно змін, ми одночасно можемо їх і загально схарактеризувати — в світовому комуністичному русі вже явно помітні і дедалі зростають тенденції до відмосковлення.

ТУРНЕ ХОРУ „ПРОМЕТЕЙ"

Заходом українських хорів Америки і Канади філядельфійський чоловічий х о р „Прометей" відбуде ряд концертів під час довгого „Вікенду" з нагоди Дня Подяки, виступаючи в четвер 26-го листопада в Клівленді, в п'ятницю 27-го листопада в Рочестері та 28-го листопада в Торонті.

Хор цей заснований приблизно десять років тому, нараховує сьогодні 50-ть співаків (в тому 55% молоді) і являється вартісним та здисциплінованим мистець к и м хоровим ансамблем.

Першим диригентом „Прометея" був усім знаний маестро Іван Задорожний. Одначе несподівана і тяжка недуга унеможливила йому дальшу працю в хорі й тому мистецьке керівництво хору переходить в руки професора В. Третяка та інж. Р. Степаняка а згодом в руки теперішнього диригента мґ-ра Михайла Длябоги.

Михайло Длябога — уродженець Лемківщини, закінчив Вест Мінстер Консерваторію в Принстоні, Н. Дж. з ступенем бакалявра, є чільним членом знаного квартету „Каравана", здібним інструменталістом та мистцем в обрібці українських народних мелодій, як непересічним диригентом. Треба вірити, що любителі української пісні підуть на зустріч хорові „Прометей" і своєю присутністю на концертах у вище згаданих місцевостях докажуть, що праця хористів та диригента не підуть надаремно.

Микола Сйна

Т-ВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
ВІДДІЛ У НЮАРКУ й ОКОЛИЦІ

влаштовує —

СВЯТО ПОМІСНОСТИ
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

у НЕДІЛЮ, 29-го ЛИСТОПАДА 1970 року. Початок о год. 5-ій по пол.
в залі ШКОЛИ MT. VERNON HIGH SCHOOL при Mt. Vernon Pl., НЮАРК, Н. Дж.

ПРОГРАМА СВЯТА:

Доповідь — Впрев. Мати Марія Должицька, ЧСВВ; Проф. Томас І. Бирд — визначний католицький американський публіцист; Промова — д-р Марія Клячко; Виступ хору церкви св. І. Хрестителя у Нюарку, під орудою проф. М. Добоша.

Нашою масовою участю у цьому Святі даймо доказ нашої повної піддержки Блаженнішому Кир Йосифові Сліпому та Його Архиєпископському IV Синодові в змаганні за Патріярхат Української Католицької Церкви.

Д-р Роман Кравчук, голова — Володимир Мартинець, секретар

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

влаштовує

в НЕДІЛЮ, 29-го ЛИСТОПАДА 1970 РОКУ
о год. 3-ій по пол. у великій залі УНДому
96 Фліт вулиці в Джерзі Ситі, Н. Дж.

П А Н Е Л Ь

на тему

„Наркоманія і зловживання ліками"

(Причини, наслідки і спосіб запобігання)

УЧАСТЬ БЕРУТЬ

Д-р Михайло Гук — голова Метрополітального Відділу УЛТПА;
Д-р Богдан Цимбалістий — директор психологічно-психіятричної клініки для молоді;
Ігор Раковський — фахівець в ділянці поборювання наркотиків;
Д-р М. Хиляк — місцевий лікар, як модератор.

Доповіді будуть ілюстровані прозірками. Будуть показані також дійсні зразки різних наркотиків та рослини, з яких їх виготовляють.

Запрошується Молодь від 12 р. життя, їх Родичів, Учителів і старше Громадянство взяти в панелю численну участь.

ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

УВАГА! УВАГА!

Миряни Ню Йорку й околиці!

ЗАХОДАМИ КРАЙОВОЇ УПРАВИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

— відбудеться —

в суботу, 5-го грудня 1970 року
в год. 1-3 по полудні
БІЛЯ ПАПСЬКОЇ ДЕЛЕҐАТУРИ
у Вашинґтоні, Д. К.

МАНІФЕСТАЦІЯ ЄДНОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

при чому буде переданий Папському Делеґатові відповідний меморіял в справі Патріярхату УКЦ.

З Ню Йорку від'їдуть до Вашингтону винаймлені автобуси. Від'їзд з-під УНДому в год. 7-ій ранку, виїзд з Вашинґтону в поворотну дорогу в год. 4-ій по пол.

Квитки на автобуси в ціні по $7.50 від особи в обидві сторони, можна набути найпізніше до середи, 2-го грудня включно, в „Самопомочі", при 98 Другій евню і крамниці АРКА, при 48 Іст 7-ій вулиці.

До поголовної участі у згаданій всенародній маніфестації гаряче закликаємо всіх Мирян-Українців з Ню Йорку й околиці, а зокрема Українську Молодь.

УПРАВА НЮЙОРКСЬКОГО ВІДДІЛУ Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКЦЕРКВИ

✠

Ділимося сумною вісткою з Родиною та Знайомими, що дня 24-го листопада 1970 р., по тяжкій недузі відійшов на Вічний Спокій на 84-му році життя, наш Любий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ

бл. п. МИХАЙЛО ДАНЧУК

Народився в с. Коропці, пов. Станиславів на Україні. Почав своє скромне життя в Галичині, потім в Києві, як учитель, працював при Центральній Раді та закінчив своє життя з мрією про дорогу Батьківщину на далекій землі.

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 26-го листопада 1970 р. о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 27-го листопада 1970 року о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, а звідти на Вічний Спочинок на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Нехай чужа земля буде Йому легша, як Його страдальницьке життя.

Горем прибиті:

дружина — ОЛЕКСАНДРА
син з дружиною — ОЛЕКСІЙ та НІНА
та внуки — МИХАЙЛО та АНДРІЙ

Т-во Українських Інженерів Америки
МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ

запрошує ласкаво на

25-ЛІТТЯ ТВОРЧОЇ ПРАЦІ І ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ „1000 голів" Юрія Соловія

що відбудеться
в суботу, 5-го грудня 1970 року
о год. 7-ій вечора
в Українському Інституті Америки
2 Схід 79-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ

Привіт
„Між небом і землею, ближче землі" — Юрій Соловій
Три образи: Одна тема — Ілона Сочинська
Три поезії на Соловієву тему — Юрій Тарнавський
Соната для двох фортепіянів

Після програми — ГУТІРКА при ЧАЮ

Увага! ЧИКАҐО і ОКОЛИЦЯ! Увага!

Український Золотий Хрест
12-ий ВІДДІЛ у ЧИКАҐО, Ілл.

запрошує усе Українське Громадянство Чикаґо і околиці на

ВИСТАВКУ КАРТИН
УКРАЇНСЬКОГО МИСТЦЯ з ПАРИЖУ
ТЕМІСТОКЛЯ ВИРСТИ

яка відбудеться
в ҐАЛЕРІЇ „ЛЕВІВ" при 2353 В. Чикаґо Еве.
в днях:

П'ЯТНИЦЯ, 4-го грудня ц. р. від год. 8-10 веч. ВІДКРИТТЯ: Слово про мистця виголосить мистець-маляр МИХАЙЛО ДМИТРЕНКО з Дітройту. Виступ солістки паризького радія п. УЛЯНИ-ЧАЙКІВСЬКОЇ-ВИРСТИ.
СУБОТА, 5-го грудня ц. р. від год. 10 рано — 9 веч.
НЕДІЛЯ, 6-го грудня ц. р. від год. 10 рано — 7 веч.

Виставлені картини до набуття.

Повідомляємо Друзів і Знайомих, що
В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. д-ра МИРОСЛАВА КОМАРЯНСЬКОГО

відправляться

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

в СУБОТУ, 12-го ГРУДНЯ 1970 РОКУ
Українських Католицьких Церквах
СВ. ЙОСАФАТА на ПАРМІ, Огайо, СВ. О. НИКОЛАЯ і СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ в ЧИКАҐО, Ілл., СВ. О. НИКОЛАЯ в ТОРОНТО, Онт. (відправить Впр. о. О. Гошуляк) і СВ. ПЕТРА і ПАВЛА у СКАРБОРО, Онт. (відправтиь Впр. о. Ю. Фіцалович);
а в ЧЕТВЕР, 10-го ГРУДНЯ 1970 РОКУ о год. 8:30 в Церкві СВ. РОДИНИ в ВАШИНҐТОНІ, Д. К.

Родини: Комарянських, Долгих, Барановських, Біґусів, Гуків, Іванишинів, Королів, Кучмендів, Монтасевичів, Помірків, Прокоповичів, Скробачів, Стеткевичів і Цегельських.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Дорогого Брата і Кузина

бл. п. ДЕНИСА ПРИТУЛЯКА

— відправиться —

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в ЦЕРКВІ СВ. МИКОЛАЯ
при улиці Президент в Пассейку, Н. Дж.
в суботу, дня 28-го листопада 1970 р.
о год. 7-ій ранку

Запрошує Друзів і Знайомих — РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Дорогого, Незабутнього Приятеля

д-ра Богдана Панчука

який відійшов від нас так передчасно в силі віку
складаємо 250.00 долярів на
Український Католицький Університет
св. Климентія в Римі.

Д-р КЛИМЕНТІЙ і ОЛЬГА СТЕФАНІЯ РОГОЗИНСЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Дорогого Друга

бл. п. інж. СТЕФАНА БАЛЮТИ
складають 25.00 долярів
на „Церкву в Потребі"

інж. Володимир і Люба ДЕЛЬКЕВИЧ

Пластова Фундація — Пластприят — Станична Пластова Старшина в Ню Йорку

запрошують Українське Громадянство та його центральні й місцеві Установи на свято завершення великого труду й тривалого здобутку пластової молоді і всієї української громади —

ПОСВЯЧЕННЯ І ВІДКРИТТЯ ПЛАСТОВОГО ДОМУ

набутого й основно перебудованого коштом $250,000.00,

що відбудеться в суботу, 5-го грудня 1970 р.

А САМЕ НА:

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛАСТОВОГО ДОМУ
з участю Високопреосвященіших Владик і Високопреподобного Духовенства Українських Церков.
ПЛАСТОВИЙ ДІМ
144 Друга Авеню, Ню Йорк
Година 4:00 по пол.

СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ
із традиційною, пластовою мистецькою програмою
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
140-142 Друга Авеню, Ню Йорк
Година 6:00 по пол.

УКРАЇНСЬКІ УСТАНОВИ И ГРОМАДЯНИ, БАТЬКИ И ПЛАСТОВІ ПРИЯТЕЛІ!

Ваша приявність на цім радіснім святі найбільшої в світі Пластової Станиці засвідчить Ваше зрозуміння й признання для праці Пласту над вирощенням нового українського покоління, яке вірно зберігає пластові та загальні, національні традиції і заповіти.

Прославлений у всьому світі
УКРАЇНСЬКИЙ КЛЯСИЧНИЙ ФІЛЬМ

„ЗЕМЛЯ"
ДОВЖЕНКА

Вперше в ЗСА — повна неоцензурована версія.

Тільки три дні —
п'ятниця, 27-го листопада до
неділі, 29-го листопада 1970 р.

NEW YORKER THEATRE
BWAY & 88th ST. Tel.: TR 4-9189

НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!
Неділя, 29-го листопада 1970 року
Год. 12-то в полудне
ТОРЖЕСТВЕННА СЛУЖБА БОЖА
в церкві СВ. ЮРА при 7-ій вулиці
— відтак —
год. 5-та по полудні

СВЯТО ПОМІСНОСТИ
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

що має бути МОГУТНЬОЮ ВСЕНАРОДНЬОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ МИРЯН

Washington Irving High School
40 IRVING PLACE NEW YORK CITY, N.Y.
(між 15-ою і 16-ою вулицями)

НЮЙОРКСЬКИЙ ВІДДІЛ
Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКЦЕРКВИ

СТАН ЗБІРКИ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ В 1970 Р.

Ню Йорк, Н. Й. — З Канцелярії Українського Конґресового Комітету Америки повідомляють:

З наближенням кінця року, як і в минулі роки, проголошуємо списки наших громад, що склали на Український Народний Фонд УККА суми грошей по $300.00 або більше. На день 1-го листопада ц. р. 27 громад склало $300.00 або більше, в тому числі, як показує нижчеподаний виказ, 11 громад переступили суму 1,000. долярів. Перед у цій збірці веде відділ УККА у Філядельфії, що осягнув суму $7,075.00, а за ним: громади Метрополітального Ню Йорку, Чикаго, Дітройту, Рочестеру та інші.

До завершення цьогорічної збірки Національного Датку залишилося неповних півтора місяці часу, а тому, щоб її закінчити з повним успіхом, слід нам усім, що ще не вплатили свого датку, зробити це негайно. Сподіваємося, що коли на початку грудня м-ця ц. р. проголосимо другу листу наших громад, то число їх безумовно збільшиться, як також і сума зібраних грошей. Це дасть змогу УККА успішно продовжувати свою необхідну відповідальну працю.

Рівно ж повторно інформуємо, що, згідно з рішенням Департаменту Фінансів у Вашинґтоні, Відділ Податкової Служби звільнив Український Конґресовий Комітет Америки від податків, а тому всі вплати Національного Датку, як і інші пожертви або записи, вплачені як до Централі УККА, так і до його Відділів, можна подавати у податкових зізнаннях, як вплати на культурно-харитативні цілі:

Нижче подаємо виказ громад і їхні дотеперішні вплати Національного Датку.

СПИСОК ВІДДІЛІВ УККА, ЯКІ ДО 1-го ЛИСТОПАДА 1970 Р. ЗІБРАЛИ НА УНФОНД 300 ДОЛ. І БІЛЬШЕ

1. ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.		$7,075.00
2. НЮ ЙОРК, Н. Й.:		
Метрополітальний	— 4,324.00	
Бруклин	— 1,302.00	5,626.00
3. ЧИКАГО, Ілл.		2,459.00
4. ДІТРОЙТ, Мич.:		
Схід і Гемтремк	— 1,575.00	
Метрополітальний	— 760.00	2,335.00
5. РОЧЕСТЕР, Н. Й.		2,050.00
6. ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.		1,890.00
7. НЮАРК — ІРВІНҐТОН, Н. Дж.		1,680.00
8. СИРАКЮЗ, Н. Й.		1,315.00
9. КЛІВЛЕНД — ПАРМА, Огайо		1,013.00
10. ЯНҐСТАВН, Огайо		1,010.00
11. ГАРТФОРД, Конн.		1,001.00
12. НЮ ГЕЙВЕН, Конн.		935.00
13. БРИДЖПОРТ, Конн.		646.00
14. НЮ БРОНСВІК — БАВНД БРУК, Н. Дж.		642.00
15. ПАССЕЙК — КЛІФТОН, Н. Дж.		611.00
16. МІННЕАПОЛІС — Ст. ПОЛ, Мінн.		537.00
17. БІНҐГЕМТОН, Н. Й.		480.00
18. СКРЕНТОН, Па.		442.00
19. ТРЕНТОН, Н. Дж.		433.00
20. ВИЛЛИМАНТИК, Конн.		395.00
21. ВАШИНҐТОН, Д. К.		365.00
22. БОФФАЛО, Н. Й.		345.00
23. АКРОН, Огайо		300.00
24. РІДІНҐ, Па.		300.00
25. НОРВИЧ, Конн.		300.00
26. ПІТТСБУРҐ, Па.		300.00
27. САН $РАНСІСКО, К.		300.00

СЕНАТОР РОБЕРТ КЕННЕДІ ЗАЯВИВ, що він не бажає стати членом Сенатської Комісії Закордонних Справ, хоча таке місце було б відповідне для можливого кандидата на президента в виборах у 1972 році. Така заява Р. Кеннеді запевняє місце в тій Комісії для сенатора-демократа Едварда Москі з Мейну.

ОЗБРОЄНИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ ЗНЕНАЦЬКА НАПАВ НА ДВОХ охоронців панцерного автомобіля, що перевозив платню. Він скував їм руки, забрав понад півмільйона долярів і втік одним із двох авт, які його очікували поблизу шляху до Лонг Айленду. Хоча сковані, обидва вартові зуміли доїхати своїм автом до Квінсу, де в кав'ярні снідав третій вартовий. Поліція розшукує злочинця.

ГОЛОС ПРАВОСЛАВНОГО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Не розв'яже нам цієї справи Ватикан або його Курія, не розв'яже Константинопільський патріярх або деякі круги „суперканонічних" православних єпископів інших народів. До розв'язки нам треба братися самим. Тому, хоч і дуже невідрадні події нас заскакують, я знов підношу справу ширшого діялогу між нашими Церквами, який би евентуально міг довести до скликання Конференції Українських Єпископів обох Церков. Може б такий діялог та спільні наради в національно-церковній площині могли раніше стимулювати наше внутрішнє закріплення в поодиноких Церквах? Може б ми собі взаємно допомогли? Адже загрозу *маємо однакову*: поневіряння нашим іменем, людськими правами, нам Богом даними привілеями вільно молитись і розбудовувати наше духове життя.

Може б заходи по такій лінії стимулювали б нашу широку громаду і, зокрема, нашу пресі для ширшого розвинення цієї проблематики? На жаль, до цього часу українська преса не підхопила нашого скромного натяку, нашої маленької ініціятиви в ділянці діялогу. Шлях довгий, дуже довгий, але, треба надіятись, — з метою до осягнення.

Д. Зелений

ПЛАСТУНИ НА „ОРЛИКІЯДІ" ВИБРАЛИ ГЕТЬМАНІВНОЮ ХРИСТЮ ВОЗНЯК З НЮАРКУ

8-го листопада ц.р. на Союзівці відбулась Пластова Орликіяда, на якій вибрано гетьманівну та гетьманича.

Гетьманівна — це пл.розв. Христя Возняк, членка 44-го Куреня УПЮ-ок в Нюарку.

У „Пластовій Ватрі" ч. 8 („Свобода" з 21-го листопада 1970) помилково подано, що це членка 42-го Куреня з Йонкерсу.

Редакція „Пластової Ватри" спростовує цю помилку.

ГРОМАДЯНИ! Криза на біржі, знецінення реальностей, втрата групового забезпечення внаслідок безробіття, підкреслюють незмінну вартість життєвого забезпечення, як найпевнішого засобу ощадности і інвестиції заощадженого майна. Забезпечіться в УНСоюзі ще в цім році й значно піднесіть суму забезпечення, яке вже маєте!